

Koti-Suomessa on koettavaa, jääpä lähelle tai kulkee kauas. Tarjonnan lähes rajattoman kirjon sävykkyyttä lisää se, että jokainen kävijä kokee kunkin paikan omalla tavallaan. Tässä neljän kokijan kirjaamat talvielämykset. Ja jokainen näistäkin paikoista antaisi aivan erilaisen äjäyksen toisena vuodenaikana.

Olipa elämys!

Savusaunassa ajatukset kirkastuvat

Olemme keskellä joulukorttia. Luonnon ylle on laskeutunut valkoinen lumivaippa, mistään ei kuulu hiiskahdustakaan. Mitä nyt viereisessä näreessä kurre kuorii ja popsii kovaäänisesti käpyään. Sinitäinen nostelee pakkasen kohmettamia varpaitaan ja päästää ilmoille lajille tyypillisen kirkkaan "si-si-sihin". Hyvin sanottu.

Herrankukkarosta ovat kaukana kavala maailma, liikenneuhkat ja kännykän pirinä.

Sen puolesta siis mainio kokouspaikka, mutta mitäs täällä palaverien jälkeen ja niiden ohessa oikein voisi TEHDÄ? Minkälaisen elämyspaketin herra Herrankukkaro **Pentti-Oskari Kangas** rakentaisi vaikkapa kahdeksan hengen kokousporukalle?

– Ryhmä tulee usein Helsingistä Pendo-linolla Turkuun. Rymättylään siirrytään tilaksilla tai sullen vesien aikaan risteilyaluksella upean Airiston halki. Aluksi juodaan rannassa perinteiset tervaplöröt ja unohdetaan turhat kiireet.

Kangas korostaa, että Herrankukkarossa on luovuttu "marakattitempuista". Avainsanoja ovat yksinkertaisuus ja luonnollisuus. Hyvinkin pieniltä tuntuvat asiat synnyttävät lopulta ne kirkkaimmat ajatukset ja suurimmat elämykset.

– Iltapäivän kokouksen voisi katkaista vaikkapa parinkymmenen minuutin happi-hetkellä, leikkimielisellä soutu-kiilpailulla. Kokouksen jälkeen, viiden maissa, voisi tehdä retken naapurisaareen vanhan salakuljettajan pirttuloille. Saaren korkeimmalla kohdalla juodaan nokipannukahvit ja kallioilta laskeudutaan alas fyysisten taitojen ja voimien mukaan joko kävellen tai köysillä.

Talviaikaan retket jäällä sujuvat kuulem-

Lumikenkien käyttäminen on pikkuinen elämys sekini.

ma mukavasti vanhanaikaisilla potkukelkoilla. Eivätkä herrankukkarolaiset suostu edes tunnustamaan sellaisen käsitteen kuin huono sää olemassaoloa.

– Erään ryhmän johtaja valitteli, että voi kun tuli hirveä lumisade, nyt täytyy varmaan luopua ulkoiluista. Minä ihmettelin, että miten niin. Varustimme porukan turkishaalareilla ja lähdimme potkukelkkasafarille naapurisaaren taakse. Siellä odotti telttakota, iso nuotio ja kahdeksalle hengelle pallit ja pilkkireiät. Välillä syötiin lohikeittoa ja sitten taas pilkittiin. Porukka oli innoissaan.

Modernia kokoustekniikkaa ja kaislikon suhinaa

Kun pilkkiporukka palasi retkeltään, odotamassa oli suuri maasavusauna. Jokin alueen viidestä savusaunasta on kokousvieraiden tavallinen etappi ennen iltaruokailua.

– Savusauna on suomalaisen identiteetin kehto. On hienoa, että savusaunat kiinnostavat taas nykysuomalaisia, ennenhän ne olivat päivittäisessä käytössä. Savusaunassa synnyttiin ja savusaunan kautta lähdettiin myös viimeiselle matkalle. Siellä hoidettiin terveyttä, savustettiin ruokaa, seurusteltiin - ja tietenkin myös vähän peseydyttiin, Pentti-Oskari Kangas taustoittaa.

– Kyllä esi-isämme olisivat osanneet savupiipunkin tehdä, mutta he jättivät sen ta-

Herrankukkarossa, linnunpesässä, kaukana kavala maailma. Kolopesijänä tällä kertaa paikan isäntä Sakari Aarnio.

hallaan pois, että savu viivähtäisi hetken huoneessa ennen pois menoa. He ymmärsivät, että savu on hyvä desinfiointiaine.

Takaisin kokouspäivään. Kangas suosittelee varaamaan saunomiseen ja uimiseen kunnolla aikaa, joten illaksi ei kannata suunnitella paljon muita ohjelmanumeroja. Kun ulkomaiset vieraat uskaltautuvat savusaunaan, heitä ei tahdo saada sieltä pois. Savusaunan jälkeen nautitaan aitoa saaristolaisruokaa ja ruokajuomia. Kankaan mukaan alkoholin kulutus on Herrankukkarossa varsin vähäistä.

– Syy taitaa olla yksinkertainen: ihmiset humaltuvat luonnosta.

Herrankukkarossa on lukuisia majoitusvaihtoehtoja: kelotupia, ylellisesti sisustettuja mummonmökkejä ja ihmisen mittojen mukaan puuhun rakennettuja linnunpönttöjä. Moderneja kokoustiloja teknisine varusteineen on useita, mutta mikäli tilpehööristä ei ole niin tarvis, mahdollisuudet kasvavat entisestään:

– Yhden ryhmän pomo kysyi, mitä hän tekisi, kun täytyisi järjestää palaveri, mutta väki on niin eripuraista, että homma voi päättyä riitelyksi. Lähetimme tiimin isolla saaristolaisveneellä kaislikonreunaan kokousta pitämään. Kaikille annettiin vielä onki käteen, Kangas kertoo.

– Ihmiset ymmärsivät heti, että kun ollaan ongella, pitää puhua hiljaa ja rauhallisesti. Kokous onnistui kuulemma erittäin hyvin.

Matti Välimäki